

fri Disconto af Bexler og Bexelobligationer, men ikke saa udstrakt Frihed, som § 2 Litr. d gaaer ud paa, og at, forsaavidt der har været givet Bevillinger til at tage høiere Rente end den lovbestemte, saa have Bevillingerne altid lydt paa en bestemt høiere Rente, f. Ex. 1 pSt. over den lovbestemte, men den har derimod ikke været ubegrændset, saaledes som den er efter § 2 Litr. d. Naar der er omtalt, at saadanne Foreninger maae have Administrationsudgifter, og at den høiere Rente kan hjælpe til at dække dem, saa er det ganske vist, men der er ogsaa andre Instituter, som have Administrationsudgifter, men som derfor ikke have et saadant Privilegium; for at nævne et Exempel, vil jeg anføre Kjøbenhavns Dyerformynderi, hvor de Umyndige maae betale Administrationen af deres Renter, uden at Renten stiger over den normale Størrelse. Forsaavidt det er bemærket, at Landstinget ikke ved sin Afstemning over dette Punkt kunde binde sig med Hensyn til det almindelige Spørgsmaal om Dphævelsen af de lovbestemte Renter og Ager Lovgivningen, saa har det heller ikke været min Mening, men jeg har meent, at Afstemningen herover kan være Tegn paa en Anskuelse af dette Spørgsmaal, som maatte være en Opfordring for Regjeringen til at tage Spørgsmaalet under nøiere Overvejelse. Hvad § 3 angaaer, da kan jeg ikke skønne rettere, end at, naar Creditforeningerne blive autoriserede efter den foreliggende Lov, saa kan der ikke paahvile Bestyrerne af Umyndiges og offentlige Stiftelsers Midler Ansvar, naar de anbringe disse Midler uden hvilkenfomhelst Begrændsning i Gjældsforfrivninger, som udstedes af en saadan Creditforening, om ogsaa denne Creditforening maatte være mindre tilfredsstillende i Henseende til Bestyrelsen og dens hele Indretning. Er den

først sanctioneret i Overensstemmelse med Loven, saa troer jeg ikke, at det kan medføre Ansvar for Bestyrelsen at anbringe Midlerne i de omtalte Forfrivninger; og der er jo ingen Indskrænkning i Henseende til den Udstrækning, i hvilken en saadan Anbringelse kan finde Sted. Maa man ogsaa erkjende, at de Forfrivninger, hvori saadanne Midler blide anvendte, ville beroe hos og være under Tilsyn af Bestyrerne af disse Midler, saa mener jeg dog ligesuldt, at man har Joie til at yttre, at den egentlige Administration af Capitalen ikke længere vil komme til at hvile hos Vedkommende, hvem Lovgivningen hidtil har anvist en saadan Bestyrelse; thi den hele Maade, hvorpaa Creditforeningernes Forretninger blive gjorte, vil dog hvile i disses Bestyrelses Hænder, og deri kan jo dog de, i hvis Hænder det ligger at administrere de Umyndiges og offentlige Stiftelsers Midler, ikke gribe ind ved Foranstaltninger eller Forholdsregler fra deres Side. Naar der endvidere er sagt, at $\frac{2}{3}$ er lovlig Sikkerhed efter Anordningerne om Umyndiges og offentlige Stiftelsers Midler, da gjælder dette kun, naar de udlaaes paa første Prioritet; men det er netop det Giendommelige ved denne Lov, at der kan udlaaes ligesaavel paa secundaire Prioriteter. Jeg maa ganske tiltræde den Uttring, som en æret Landstingsmand har brugt, at de Gjældsforfrivninger, hvorom her er Tale, vel egentlig ikke tilkomme Benævnelsen Sedler, og jeg vilde navnlig fra Bankens Standpunkt kunne have nogen Betænkelse, naar ikke den 4de § Litr. d indeholdt corresponderende Bestemmelser om Indretningen af disse Gjældsforfrivninger; men jeg antager imidlertid, at der ikke kan være Spørgsmaal om noget Sammenstød med Bankens Sedler.